

ΠΑΝΟΣ ΣΑΚΕΛΗΣ

ΔΙΠΛΗ ΑΝΑΓΝΩΣΗ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Κεφάλαιο 1: Ένα αλλιώτικο Φύλλο Πορείας

Το τηλέφωνο στο καρέ αξιωματικών του πολεμικού πλοίου των Ηνωμένων Πολιτειών που έπλεε προς την βάση του Τσάρλεστον, άρχισε να χτυπάει με τον εκνευριστικό εκείνο θόρυβο που κάνουν τα τηλέφωνα της ενδοεπικοινωνίας των πολεμικών πλοίων. Το πλοίο κουνούσε αρκετά δυνατά, αν και ο καιρός, που τον είχε δευτερόπρυμα, δεν το χτυπούσε κάνοντάς το να πέφτει στα κύματα, αλλά το πήγαινε πέρα δώθε με μεγάλες σχετικά κλίσεις.

Ο καμαρότος, ένας Φιλιππινέζος με αμερικάνικη καταγωγή, βιάστηκε να το σηκώσει. Κοίταξε το ρολόι του και πριν απαντήσει είχε καταλάβει τι ήθελαν. Αλλαγή βάρδιας στην γέφυρα. «Ναι;» απάντησε μόλις σήκωσε το ακουστικό.

«Ξύπνα τον και μην ξεχάσεις στις έξη να μιλήσεις και στον Ύπαρχο. Στις εξήμισυ τα ρυμουλκά θα μας περιμένουν για μέσα. Ακόμα εκεί είσαι;»

Ο καμαρότος βγήκε από την δεσπέντζα, την μικροκουζίνα που βρισκόταν δίπλα στο καρέ των αξιωματικών, και κατέβηκε στις ενδιαιτήσεις τους. Με δυσκολία προχώρησε στον μακρύ διάδρομο μια που το κούνημα τον έστελνε από την μια μπάντα στην άλλη, κάνοντάς τον να περπατάει με ανοιχτά τα χέρια ακουμπώντας στα χερούλια. Στην τρίτη καμπίνα δεξιά, τράβηξε την κουρτίνα που είχε για πόρτα και μπήκε μέσα. Πλησίασε στις κουκέτες και άπλωσε το χέρι του για να ξυπνήσει τον αξιωματικό που κοιμόταν στο επάνω κρεβάτι.

«Έλμερ, ξύπνα», του είπε με οικειότητα. «Ο καφές είναι έτοιμος. Σε είκοσι λεπτά πιάνεις βάρδια».

Ο Έλμερ άνοιξε τα μάτια του και κάτι μουρμούρισε. Ο καμαρότος στάθηκε έξω από την πόρτα περιμένοντας ν' ακούσει τον χαρακτηριστικό θόρυβο από το κατέβασμα του Έλμερ απ' την επάνω κουκέτα. Μόλις ακούστηκε ο θόρυβος της πτώσης,

χαμογέλασε κι έφυγε πάλι για το καρέ των αξιωματικών. Σε λίγο θα κατέβαινε η βραδινή βάρδια απ' την γέφυρα και όλο και κάτι θα ήθελαν να τσιμπήσουν πριν πάνε για ύπνο.

Ο Έλμερ δεν άργησε να φανεί. Κάθισε στο τραπέζι, έβαλε κόντρα τα πόδια του για να μην πηγαίνει πέρα δώθε κι έκανε νόημα στον καμαρότο για μια κούπα καφέ.

«Γιατί ρε το πάνε από τις λακκούβες; Πες του να διορθώσει την πορεία για να σηκωθεί η βάρδια και μόλις ανέβω συνεχίζουμε τον χορό».

Ο καμαρότος σήκωσε το τηλέφωνο και πάτησε το κουμπι του κουδουνιού. Διαβίβασε την εντολή του Έλμερ και πράγματι το καράβι ήρθε και διόρθωσε τις κλίσεις που έπαιρνε. Μόλις κάπως ησύχασε, σερβίρισε στον Έλμερ κάτι που θύμιζε ομελέτα και ξαναγύρισε στο κουζινάκι να φτιάξει ό,τι χρειαζόταν γι' αυτούς που θα ερχόντουσαν.

Ο Έλμερ βιάστηκε να τελειώσει το φαγητό του, κοίταξε το ρολόι του και πήρε τον δρόμο για την γέφυρα.

«Αυτή και τέλος;» τον ρώτησε ο συνάδελφός του που είχε την νυχτερινή βάρδια.

«Κι από ότι ξέρω, κι αυτή θα είναι μισητή», του απάντησε ο Έλμερ.

«Τελεσίδικη η απόφασή σου να ξεμπαρκάρεις;»

«Τα 'παμε Μπιλ. Θάλασσα, τέλος. Με το που παραδίνουμε το καράβι για τις επισκευές, φεύγω δέκα ημέρες άδεια, και μετά Νόρφολκ για τα χαρτιά μου. Εσύ;»

«Εγώ άδεια και μετά πάλι δρόμο. Ίσως τελικά εγκριθεί η αίτησή μου για εκπαίδευση και καθυστερήσω μερικούς μήνες την θάλασσα. Φεύγω, μην ξεχάσεις να διορθώσεις την πορεία και στις εξήμισυ, ξύπνα τον Ύπαρχο. Θέλει να είναι παρών όταν δέσουμε στα ρυμουλκά. Τον καπετάνιο θα τον ξυπνήσει ο καμαρότος του».

Ο Μπιλ έφυγε από την γέφυρα. Ο Έλμερ κάθισε στην πολυθρόνα, κοίταξε μπροστά τον ορίζοντα, την πυξίδα, το ραντάρ,

ΔΙΠΛΗ ΑΝΑΓΝΩΣΗ

κι έβγαλε από την τσέπη του τα τσιγάρα του. Το καράβι άρχισε πάλι να κουνάει και το μυαλό του Έλμερ έφυγε σ' αυτά που ερχόντουσαν.

Η Νέα Υόρκη ήταν ο τόπος του και πιο συγκεκριμένα, το Μπρούκλιν. Εκεί είχε γεννηθεί ο πατέρας του, εκεί κι η μητέρα του. Η απόφαση του Έλμερ Ρόμπινσον ήταν να παραμείνει στο Μπρούκλιν και μετά απ' την αποφοίτησή του απ' το πανεπιστήμιο. Η μητέρα του ήταν ιδιαίτερα ευχαριστημένη μ' αυτό. Ήταν άλλωστε το μοναχοπαίδι τους. Ήταν μοναχικός τύπος, φορούσε παντελόνια τζιν όταν κανένας δεν τα ήξερε, κι η μουσική που του άρεσε, σ' αντίθεση με όλων των άλλων που τρελαινόντουσαν για το ροκ, ήταν αυτή των παιδιών των λουλουδιών, κάποια δηλαδή νοσταλγικά τραγούδια που στους ήχους του μπλουζ έχανε την ψυχή σου. Ψηλός, αδύνατος, μακριά μαλλιά, χακί μπουφάν, μηχανόβιος, ήταν ένα παιδί της εποχής του.

Είχε τελειώσει πριν δύο χρόνια το τμήμα δημοσιογραφίας του πανεπιστημίου της Νέας Υόρκης όταν ανακοίνωσε στους δικούς του ότι τελικά είχε αλλάξει γνώμη κι ότι είχε αποφασίσει να καταταγεί για όσο χρειαζόταν στο πολεμικό ναυτικό. Το Μπρούκλιν έπρεπε να περιμένει για κάποιο διάστημα.

«Τί συμβαίνει Έλμερ; Τί θα γίνει με την δουλειά σου; Θα πας για μόνιμος;» τον ρώτησε ο πατέρας του που κατά βάση δεν είχε αντίρρηση με την απόφαση του γιού του.

«Τα πράγματα στο παγκόσμιο σκηνικό θα χοντρύνουν πολύ και δεν έχω καμιά όρεξη να βρεθώ να πολεμάω στην άκρη του πουθενά. Αποκλείεται να μην εμπλακούμε. Με το ναυτικό είμαι πιο σίγουρος ότι δεν θα βρεθώ στην πρώτη γραμμή. Όσο για την δουλειά, διορθωτής κειμένων είμαι, δεν κινδυνεύω να βρεθώ χωρίς απασχόληση».

«Και μετά;»

«Μετά όλο και κάποια υποτροφία θα μπορέσω να εξασφα-

λίσω. Ίσως μπορέσω μάλιστα να εργαστώ στο πανεπιστήμιο. Έμαθα πως οι βετεράνοι βοηθούνται ιδιαίτερα».

Ο πατέρας του τον χτύπησε με κατανόηση στην πλάτη και δεν του είπε τίποτα άλλο. Ο δρόμος που έδειξε ότι ήθελε ν' ακολουθήσει δεν ήταν ίδιος μ' αυτόν κάποιων άλλων φίλων του που είχαν επιλέξει τον δρόμο της αυτοεξορίας προκειμένου να μην υπηρετήσουν την πατρίδα, κι αυτό τον ευχαριστούσε.

Το πλοίο, ένα αντιτορπιλικό μεσαίου μεγέθους, έμπαινε με βοήθεια ρυμουλκών στον ναύσταθμο του Τσάρλεστον. Ο Έλμερ είχε παραδώσει τα καθήκοντά του στην γέφυρα και είχε πάει στην πρύμνη που ήταν το πόστο του σε όλες τις κινήσεις άπαρσης ή παραβολής. Αυτήν την φορά όλο το πλήρωμα θα έφευγε από το πλοίο που θα καθόταν στον ναύσταθμο για πολλές ημέρες προκειμένου να γίνουν εκτός από τις καθιερωμένες επισκευές και κάποιες τροποποιήσεις στα συστήματα οπλισμού του. Αυτός ήταν κι ο λόγος που όλοι τους ήταν στο κατάστρωμα και παρακολουθούσαν αυτά που γινόντουσαν. Απ' τον πρώτο μέχρι τον τελευταίο θα έπαιρναν ένα μήνα άδεια. Στο γραφείο του Υπάρχου, τα συστήματα είχαν πάρει φωτιά. Όλα τα φύλλα πορείας ήταν έτοιμα από καιρό αλλά ο Υπάρχος ήθελε να γίνει ακόμα ένας έλεγχος.

Το καράβι δεν άργησε να δέσει στην προβλήτα. Το καρέ αξιωματικών γέμιζε από κόσμο που πίνοντας καφέ συζητούσε το θέμα της ημέρας, την αναχώρηση όλων για τα σπίτια τους. Ο Έλμερ τους άκουγε χωρίς να μιλάει. Αυτός θα έμενε μια εβδομάδα στο Τσάρλεστον μέχρι να λήξει και ουσιαστικά η θητεία του. Με τίποτα δεν ήθελε να πάει σπίτι και να χρειαστεί σε τόσο σύντομο διάστημα να ξαναγυρίσει. Το Μπρούκλιν μπορούσε να περιμένει μερικές ημέρες. Εξάλλου αυτήν την φορά η επίσκεψη θα ήταν οριστική.

Ο Έλμερ γλίστρησε κυριολεκτικά από το καρέ και τράβηξε για την καμπίνα του. Ο ναυτικός του σάκος ήταν ήδη γεμάτος.

Έμεναν μόνο τα ρούχα που φορούσε. Φόρεσε ένα μπλουτζίν, ένα πουλόβερ, στρίμωξε τα υπόλοιπα στον σάκο και τον κλείδωσε. Πάνω στην κουκέτα του ήταν μια δερμάτινη κρεμαστή τσάντα, σαν αυτές των ταχυδρόμων που είχε όλα του τα χαρτιά. Από το '65 που είχε καταταγεί στο ναυτικό, κρατούσε σημειώσεις για όλα τα κράτη και όλα τα λιμάνια που είχε βρεθεί. Από τον δεύτερο χρόνο ένα μυθιστόρημα είχε ξεκινήσει να γράφεται στο μυαλό του και σελίδα με την σελίδα είχε βρει τον δρόμο του στο ειδικό τετράδιο που είχε αφιερώσει ο Έλμερ γι' αυτόν τον σκοπό.

Έριξε τον σάκο στην πλάτη, πήρε τον επενδύτη του στο αριστερό του χέρι και την τσάντα του στο δεξί και τράβηξε πάλι για το καρέ. Μόλις μπήκε μέσα, οι ομιλίες σταμάτησαν. Ήταν ο πρώτος που ετοιμάστηκε, κι αυτό, λες και ήταν το σύνθημα ώστε όλοι να πάρουν τον δρόμο για τις καμπίνες τους.

«Θέλεις καφέ;» τον ρώτησε ο καμαρότος. «Η θάλασσα μπορεί να μην σου λείπει αλλά είμαι βέβαιος ότι ο караβίσιος καφές θα σου λείπει».

Ο Έλμερ του χαμογέλασε και του έκανε νόημα να του φέρει ένα φλυτζάνι.

Ο καμαρότος δεν άργησε να τον σερβίρει και αφού στάθηκε δίπλα του τον ρώτησε: «Πας για Νέα Υόρκη;»

«Θα μείνω εδώ μια εβδομάδα για τα χαρτιά μου. Εσύ;»

«Εγώ υπόγραψα για άλλα τρία χρόνια. Ο Ύπαρχος κανόνισε να πάω για μάγειρας. Θα μείνω έτσι μακριά απ' την θάλασσα για κανένα εξάμηνο».

Χωρίς να συνεχίσει την κουβέντα, ο καμαρότος έφυγε λες και η εξομολόγησή του του αφαίρεσε το οτιδήποτε άλλο θα μπορούσε να πει. Ο Έλμερ άφησε τα πράγματά του σε μια άκρη και τράβηξε για το γραφείο του κυβερνήτη. Τον ευχαρίστησε για όλα και του ευχήθηκε κάθε ευτυχία. Ο καπετάνιος του έσφιξε το χέρι και τον παρότρυνε να ξανασκεφτεί την μονιμοποίησή του.

«Το έχω αποφασίσει. Από εδώ και πέρα στεριανός».

«Όπως θέλεις. Τα χαρτιά σου θα είναι έτοιμα σε όχι περισσότερο από μια εβδομάδα. Πού θέλεις να σου παραδοθούν;»

«Θα μείνω αυτό το διάστημα στο Χάρμπορ Ρεσόρτ».

«Ωραία, θα φροντίσω τα χαρτιά σου να σου παραδοθούν εκεί. Και πάλι σου εύχομαι τα καλύτερα».

Ο Ύπαρχος ήταν πιο εγκάρδιος. Τον χτύπησε στην πλάτη και του ζήτησε αν ποτέ χρειαζόταν το οτιδήποτε να μην δίσταζε και να τον αναζητούσε.

Ο Έλμερ ύστερα κι από αυτό πήρε τα πράγματά του και τράβηξε για την κλίμακα του σκάφους. Τα καταστρώματα ήταν άδεια. Όλο το κατώτερο πλήρωμα είχε ήδη φύγει. Ένοιωσε ένα σφίξιμο αλλά προχώρησε με αργά βήματα απολαμβάνοντας αυτό που ο ίδιος θεωρούσε σαν μια τελευταία βόλτα στις προβλήτες του ναυστάθμου.

Ο Έλμερ συνέχισε να περπατάει και μετά από λίγο έβγαине από την βάση. Πλησίασε την πιάτσα με τα ταξί και μπήκε στο πρώτο που βρήκε.

«Πού πάμε;» τον ρώτησε ο οδηγός.

Ο Έλμερ αντί για απάντηση έβγαλε από την τσέπη του ένα χαρτί που επάνω του ήταν γραμμένη μια διεύθυνση και την έδωσε στον οδηγό. Αυτός την κοίταξε κάπως περίεργα, κούνησε το κεφάλι του κι έβαλε μπροστά σαν να μην πίστευε πως ένας νεαρός άντρας είχε διαλέξει αυτό το ξενοδοχείο.

Λίγο αργότερα άφηνε τον Έλμερ στην είσοδο του ξενοδοχείου Χάρμπορ Ρεσόρτ. Αυτός πλήρωσε, πήρε τα πράγματά του και τράβηξε για την ρεσεψιόν. Η κοπέλα στην ρεσεψιόν τον κοίταξε καλά καλά σαν να μην πίστευε πως κάποιος αξιωματικός είχε επιλέξει να μείνει μια ολόκληρη εβδομάδα στο ξενοδοχείο τους. Ο Έλμερ της χαμογέλασε, της άφησε την ταυτότητά του, πήρε το κλειδί που του έδωσε, έριξε μια ματιά στην κλειδοθήκη, και μόνο τότε η κοπέλα κατάλαβε πως δεν του είχε πει σε ποιόν όροφο ήταν το δωμάτιό του.